

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 263/2010-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. augusta 2010 predbežne prerokoval sťažnosť F. A..., t. č. vo výkone väzby, zastúpeného advokátkou JUDr. A. V., K., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresnej prokuratúry Poprad, Krajskej prokuratúry v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. Kv 46/09, Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 0 Tp 6/10 a Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tpo 9/10 v súvislosti s rozhodovaním o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu z 29. januára 2010, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť F. A. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. mája 2010 doručená sťažnosť F. A. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho

základného práva podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresnej prokuratúry Poprad (ďalej len „okresná prokuratúra“), Krajskej prokuratúry v Prešove (ďalej len „krajská prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. Kv 46/09, Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 0 Tp 6/10 a Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tpo 9/10 v súvislosti s rozhodovaním o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu z 29. januára 2010 (ďalej aj „žiadosť o prepustenie z väzby“).

Zo sťažnosti, z priloženej dokumentácie a zo súvisiaceho spisového materiálu (ktorý si ústavný súd v rámci prípravy predbežného prerokovania veci vyžiadal) vyplýva, že sťažovateľ bol vzatý do väzby uznesením sudcu pre prípravné konanie sp. zn. 0 Tp/325/2009 z 23. novembra 2009 z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku. Sťažovateľ prostredníctvom zvolenej obhajkyne písomným podaním z 29. januára 2010 podaným na poštovú prepravu 2. februára 2010 adresovaným Okresnému súdu Poprad požiadal o prepustenie z väzby na slobodu. Okresná prokuratúra prípisom z 8. februára 2010 informovala sťažovateľa o tom, že predmetnú žiadosť (ktorú jej postúpil Okresný súd Poprad) odstúpila krajskej prokuratúre, ktorá prípisom z 12. februára 2010 upovedomila sťažovateľa o tom, že jeho žiadosti o prepustenie z väzby nevyhovela a predložila ju na rozhodnutie okresnému súdu. Okresný súd uznesením sp. zn. 0 Tp 6/10 z 15. marca 2010 sťažovateľovu žiadosť o prepustenie z väzby zamietol. Proti uvedenému uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú krajský súd uznesením sp. zn. 2 Tpo 9/10 z 18. marca 2010 zamietol. Predmetné uznesenie krajského súdu bolo sťažovateľovi, ako aj jeho zvolenej obhajkyňi doručené 12. apríla 2010.

Podľa názoru sťažovateľa uvedený priebeh konania naznačuje, že označení porušovateľa jeho práv *„rozhodovali neprimerane dlho, a to od 2. 2. 2010, kedy bola žiadosť sťažovateľa podaná na poštu až do 12. 4. 2010, kedy bolo uznesenie Krajského súdu v Prešove doručené sťažovateľovi a jeho zvolenej obhajkyňi“*.

S poukazom na uvedené preto sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vydal tento nález:

„Okresná prokuratúra Poprad, Krajská prokuratúra v Prešove, Okresný súd Prešov a Krajský súd v Prešove v súvislosti s rozhodovaním o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu zo dňa 29. 1. 2010 v súvislosti s rozhodovaním o tejto žiadosti porušili jeho práva podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

F. A. priznáva úhradu trov právneho zastúpenia v sume 254,88.- EUR slovom: dvestopäťdesiatštyri EUR a osemdesiatosem centov), za dva úkony v konaní pred ústavným súdom (prevzatie a príprava zastúpenia, písomné podanie na súd 2 x po 120,23.- EUR, režijný paušál 2 x po 7,21.- EUR), ktoré sú mu spoločne a nerozdielne povinní vyplatiť Okresná prokuratúra Poprad, Krajská prokuratúra v Prešove, Okresný súd Prešov a Krajský súd v Prešove na účet jeho právneho zástupcu...“

II.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Z obsahu sťažnosti a predovšetkým návrhu rozhodnutia (petitu), ktorým je ústavný súd podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný, vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 17 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru okresnou prokuratúrou, krajskou prokuratúrou, okresným súdom, ako aj krajským súdom tým, že o jeho žiadosti o prepustenie z väzby „*rozhodovali neprimerane dlho*“.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Podľa § 2 ods. 6 Trestného poriadku ak tento zákon neustanovuje inak, orgány činné v trestnom konaní a súdy konajú z úradnej povinnosti. Väzobné veci sú povinné vybavovať prednostne a urýchlene. Požiadavka urýchlenosti rozhodnutia o ďalšom trvaní väzby vyplýva aj z už citovaného čl. 5 ods. 4 dohovoru, ktorého porušenie sťažovateľ namieta.

Ústavný súd vo svojej judikatúre týkajúcej sa požiadavky urýchlenosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby už viackrát konštatoval, že aj keď sa jednotlivé lehoty z hľadiska požiadaviek neodkladnosti alebo urýchlenosti posudzujú podľa všetkých okolností prípadu, spravidla lehoty počítané na mesiace sú príliš dlhé a nevyhovujú požiadavke rýchlosti (obdobne napr. III. ÚS 7/00, I. ÚS 18/03, III. ÚS 126/05). V konaní

vedenom pod sp. zn. III. ÚS 126/05 ústavný súd uvedený právny názor ešte viac zvýraznil, keď uviedol, že požiadavke neodkladnosti, resp. urýchlenosti spravidla nemôže zodpovedať lehota konania presahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca a ani nečinnosť trvajúca týždne.

V danom prípade odo dňa podania žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu do doručenia zamietajúceho uznesenia krajského súdu uplynulo viac ako dva mesiace, čo by pri mechanickej aplikácii uvedenej judikatúry ústavného súdu malo viesť k vysloveniu porušenia práva sťažovateľa garantovaného čl. 5 ods. 4 dohovoru. Takýto záver môže ústavný súd urobiť, ale len ak k nemu dospeje po dôkladnom posúdení konkrétnych okolností prípadu.

Sťažovateľ namieta, že k porušeniu jeho označených práv došlo pri rozhodovaní o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu z 29. januára 2010 postupom okresnej prokuratúry, krajskej prokuratúry, okresného súdu a napokon postupom krajského súdu.

a) K postupu okresnej prokuratúry

Keďže sťažovateľ prostredníctvom zvolenej obhajkyne adresoval svoju žiadosť o prepustenie z väzby vecne nepríslušnému Okresnému súdu Poprad (žiadosť mu bola doručená 3. februára 2010), tento hneď na druhý deň (4. februára 2010) postúpil jeho žiadosť o prepustenie z väzby okresnej prokuratúre k sp. zn. 1 Pv 785/09. Keďže ani okresná prokuratúra nebola v predmetnej veci vecne príslušná, postúpila žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby vecne príslušnej krajskej prokuratúre po šiestich dňoch.

b) K postupu krajskej prokuratúry

Krajskej prokuratúre ako vecne príslušnej na rozhodnutie o žiadosti sťažovateľa o prepustenie bola táto žiadosť predložená 11. februára 2010. Hneď na druhý deň (12. februára 2010) krajská prokuratúra rozhodla, že žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby zamietla a vec obratom predložila okresnému súdu na rozhodnutie. Vec sa na krajskej prokuratúre nachádzala spolu štyri dni.

c) K postupu okresného súdu

Okresnému súdu bola žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby predložená 15. februára 2010. Dňa 25. februára 2010 okresný súd nariadil termín informatívneho výsluchu na 15. marec 2010. Keďže v tej istej trestnej veci boli ešte 10. februára 2010 okresným súdom zamietnuté žiadosti spoluobvinených o prepustenie z väzby, spis bol z dôvodu podania sťažnosti jedného zo spoluobvinených s predkladacou správou z 1. marca 2010 predložený krajskému súdu na rozhodnutie o sťažnosti spoluobvineného s poznámkou, že „v uvedenej trestnej veci je stanovený termín informatívneho výsluchu na tunajšom súde na deň 15. 3. 2010“. Dňa 9. marca 2010 bola okresnému súdu doručená sťažnosť sťažovateľa podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku, v ktorej namietal, že vo veci jeho žiadosti o prepustenie z väzby „nebol nariadený ani len termín môjho výsluchu a nebolo rozhodnuté o mojej žiadosti“. Okresný súd 15. marca 2010 zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby a vec predkladacou správou z 18. marca 2010 predložil krajskému súdu na rozhodnutie o sťažnosti sťažovateľa. Po rozhodnutí krajského súdu bol spis vrátený okresnému súdu 6. apríla 2010, ktorý obratom v ten istý deň dal pokyn aj na doručovanie uznesenia krajského súdu sťažovateľovi a jeho zvolenej obhajkyňi, ktorým bolo uznesenie doručené 12. apríla 2010. Spolu sa vec (aj s doručením uznesenia krajského súdu) nachádzala na okresnom súde 36 dní (a z toho minimálne 10 dní sa nachádzala na krajskom súde z dôvodu rozhodovania o sťažnosti spoluobvineného).

d) K postupu krajského súdu

Krajskému súdu bol spis predložený 18. marca 2010, ktorý toho istého dňa aj zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu z 15. marca 2010. Krajský súd 23. marca 2010 zamietol aj sťažnosť sťažovateľa na prietahy podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku. Spis bol vrátený okresnému súdu 6. apríla 2010. Vec sa na krajskom súde nachádzala spolu 18 dní.

V súhrne sa síce môže javiť, že o sťažovateľovej žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu z 29. januára 2010 bolo rozhodnuté po takmer dva a pol mesiacoch, avšak treba zohľadniť skutočnosť, že predmetná žiadosť o prepustenie z väzby bola vecne príslušnej krajskej prokuratúre predložená až 11. februára 2010 (teda takmer dva týždne od jej

podania, pretože sťažovateľom zvolená obhajkyňa ju adresovala na vecne nepríslušný Okresný súd Poprad).

Z uvedeného postupu jednotlivých sťažovateľom označených porušovateľov jeho práv možno vyvodiť záver, že jedine postup okresného súdu (keď lehota, v ktorej rozhodol o žiadosti sťažovateľa spolu aj s doručením uznesenia krajského súdu, presiahla 30 dní) vyvoláva pochybnosti, či ho možno vyhodnotiť ako ústavne konformný. Aj keď túto dobu rozhodovania o žiadosti sťažovateľa nemožno považovať za primeranú, je v konkrétnych okolnostiach daného prípadu (vzhľadom na nutnosť predloženia spisu krajskému súdu) podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovateľná.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98). Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03). Za iné dôvody zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti treba nesporne považovať aj konkrétne okolnosti prípadu, predovšetkým intenzitu pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní dotknutého orgánu verejnej moci a ich ústavnoprávny rozmer vrátane miery, ktorou sťažovateľ priamo alebo nepriamo k pochybeniam či nedostatkom vytýkaným z jeho strany dotknutému orgánu verejnej moci svojím konaním prispel, a ich únosnosť z hľadiska požiadaviek na ochranu práva, ktorého porušenie sa namieta (IV. ÚS 62/08).

Vo svetle všetkých uvedených okolností dospel ústavný súd k záveru, že sťažnosť je potrebné odmietnuť pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ostatnými požiadavkami sťažovateľa uplatnenými v návrhu na rozhodnutie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. augusta 2010